

V.

Тронскый подскокнѣ отъ самосебе си, като львопардѣ, очитѣ му свѣтнѣхъ не обичайно.

— Нимѣ ти ся чини че ся гавриѣ ? извыка люто ; и бръзъ като мълнія, измѣкнѣ исподѣ възглавницѣтъ на одринѣтъ си една острѣ сѣкырѣ, коѣто нарочно бѣше скривѣ тамо. Прострѣ лѣвѣтъ си рѣкѣ на масѣтъ и прѣди Волскый да пристигне да ся притече да го въспре, той замахнѣ и удари. Волскый зажимѣ и осѣти като да минѣ влаженѣ вѣтрѣ по лицето му, като роса отъ крѣвь да прѣснѣ по странытѣ му. А когато отвори пакѣ очитѣ си видѣ на масѣтъ локвѣ крѣвь и една отсѣченѣ рѣкѣ.

— Какѣ ти ся чини ? и подирѣ туй ще дързне ли нѣкой да ми ся присмива пакѣ когато ми говори за тебе ? Хайде иди ся омый, защото крѣвьта ми плиснѣ по лицето ти.

Слѣдѣ това грабѣ съ деснѣтъ си рѣкѣ отсѣченѣтъ си лѣвицѣ и ѣхъ ввѣрли връзѣ лицето на Волскый и,

— На ти ѣхъ, извыка, дарѣ отъ мене. Харизвамѣ ти ѣхъ. Младыйтѣ хырургѣ, като чу выковѣтѣ и тракваніето на брад-